

— Не плачете. Все пакъ, азъ съмъ живъ...

И той седна на стола. Тогава той улови Лилянка за ржката и я притегли къмъ себе си. Той я издигна съ една ржка и я турна на колѣното си. Чакъ сега видѣ Лилянка, че тамъ, кждѣто трѣбваше да бжде другата ржка на баща ѝ, висѣше празенъ ржкавъ. Тя се наведе да види по-добрѣ. Та кждѣ е ржката на

баща ѝ? . . . И изведнажъ остана като смръзната. Наистина едната му ржка я нѣмаше! Какво бѣ станало съ нея?

— Татко, кждѣ ти е ржката? — извика уплашено тя.

— Войната ми я стне, Лилянке, — отговори баща ѝ.

И послѣ той разправи, какъ билъ тамъ, кждѣто много пушки гърмѣли и кждѣто изъ въздуха хвърчели тежки куршуми. Единъ куршумъ ударилъ баща ѝ. Отишелъ въ болницата въ София. Лѣкаритѣ казали, че трѣбва да се отрѣже ржката, ако иска да оздравѣе. Той се съгласилъ, и тѣя отрѣзали. Така той останалъ съ една ржка.

Боже мой, какво страшно нѣщо.

А какви силни ржцѣ имаше по-рано баща ѝ! Лилянка помни неговитѣ хубави двѣ ржцѣ. Колко пжти я е улавялъ той съ тѣхъ и я е из-